2012-21-RE

CAUSA 2012-21-RE

Sentència del Tribunal Constitucional del 15-3-2013 relativa al recurs d'empara 2012-21-RE

Número de registre 456-2012. Recurs d'empara

Sentència del 15 de març del 2013

BOPA núm. 16, del 3 d'abril del 2013

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 4 d'octubre del 2012, per la representació processal de la societat Construccions Antelo, SA (COANSA), mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra els autes del 31 de maig del 2012 i del 13 de setembre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que dicti una resolució que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració del dret fonamental esmentat, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que retrotregui les actuacions al moment anterior al seu pronunciament ordenant que es dicti una nova sentència que sigui respectuosa amb els drets fonamentals;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 26 d'octubre del 2012;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 5 de febrer del 2013, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2012-21-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 21 de febrer del 2013, per la representació processal del Sr. Antoni Antelo Suarez;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 25 de febrer del 2013, per la representació processal de la societat COANSA;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pierre Subra de Bieusses;

Antecedents

Primer

El Sr. Antoni Antelo Suarez i la Sra. M. Àngels Adran Garcia posseeixen cada un d'ells el 50% de les accions de la societat Construccions Antelo, SA (COANSA).

La Sra. M. Àngels Adran Garcia, en nom de la societat Construccions Antelo, SA (COANSA), va interposar una demanda contra el Sr. Antonio Antelo Suarez, mitjançant la qual sol·licitava que els imports dipositats a la Batllia per l'entitat FEDA fossin lliurats a la societat a través de la seva representació processal o de la seva presidenta, i que tots els pagaments dels clients fossin efectuats mitjançant el dipòsit judicial i lliurats a través de la seva representació processal o de la representant legal o mitjançant ingrés en els comptes que s'indicaven.

Segon

El Sr. Antonio Antelo Suarez va interposar aleshores una excepció dilatòria de manca de legitimació activa.

Tercer

El 5 de desembre del 2011, el Tribunal de Batlles va dictar un aute en què estimava l'excepció dilatòria de manca de legitimació activa esmentada. Va considerar, efectivament, que la Sra. M. Àngels Adran Garcia, presidenta i sòcia de la meitat del capital social, només estava habilitada per ostentar la representació de la societat en judici però, cas de voler exercitar una acció en defensa dels interessos de la societat, calia l'acord previ de la Junta d'accionistes per a aquest exercici, sense que ella sola pogués interposar una acció en nom i representació de la societat envers un altre soci i sense que la voluntat social s'hagués format en aquest sentit.

Quart

La representació processal de COANSA va presentar un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió i, el 31 de maig del 2012, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, mitjançant un aute, va acordar desestimar aquest recurs i va confirmar íntegrament la part decisòria de la resolució de la primera instància.

Cinquè

La representació processal de COANSA va presentar un incident de nul·litat d'actuacions contra l'aute de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per tal com va considerar que s'havia vulnerat el seu dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Sisè

El 13 de setembre del 2012, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va resoldre l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat i va considerar que de l'estudi dels diferents greuges plantejats no se'n derivava cap vulneració del dret a la jurisdicció.

Setè

El 4 d'octubre del 2012, la representació processal de COANSA va presentar un recurs d'empara contra els autes del 31 de maig del 2012 i del 13 de setembre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

La part recurrent exposa, com a fets provats, que el Sr. Antonio Antelo Suarez va transvasar tots els saldos dels comptes socials de COANSA a altres comptes de titularitat individual seva.

Segons el parer d'aquesta part, dels fets provats del litigi inicial que oposa la societat recurrent al Sr. Antonio Antelo Suarez no es pot concloure que per tal d'exercir una acció que no és contra cap soci, sigui necessari, per part de la societat, un acord societari que permeti aquesta actuació.

El Tribunal Superior de Justícia està incorrent en un error material manifest en l'apreciació de la prova i en la qualificació dels fets, raó per la qual la seva decisió és arbitrària i lògicament irraonable. Així mateix, també infringeix el principi general d'igualtat.

El Tribunal Superior de Justícia ha obviat que el defenent, a banda de soci de COANSA, ja no és un dels seus administradors; a més, va quedar acreditat, que havia fet un ús fraudulent dels poders de la societat pel fet d'usar-los en benefici propi. Davant d'això, no es pot considerar que la reclamació se li efectuï per la seva condició de soci, sinó per la seva condició d'empleat infidel.

La necessitat d'un acord societari previ a la reclamació no té suport legal, es tracta d'una exigència sui generis del Tribunal. Cas que es tingués aquest acord, tampoc es garanteix l'acceptació del Tribunal, el qual no ha fixat quin ha de ser el vot favorable de la majoria del capital social per aquest, si ha de ser present o representat i quin percentatge del capital social ha de significar aquella majoria. Per tant, la decisió impugnada és arbitrària.

Aquesta part afegeix que no és acceptable que la recurrent només estigui habilitada per comparèixer

en judici en nom de la societat. L'altra part va poder retirar els saldos dels comptes de la societat sense tenir l'aprovació ni dels òrgans socials, ni dels socis. El Tribunal Superior de Justícia no fa cap consideració sobre aquest punt, i amb aquesta omissió es fa prevaler la via de fet davant la via de dret, emprada per la recurrent per tal d'aconseguir que els tercers paguin els treballs d'obres a la societat i no al Sr. Antonio Antelo Suarez.

Així mateix, al·lega que la Sala Civil ha reconegut que l'acció exercitada no és equiparable a una acció de responsabilitat, per tant, no es pot imposar un requisit no previst a la Llei que, a més, és impossible d'aconseguir, ja que la Sra. M. Àngels Adran Garcia i el defenent ostenten cadascun el 50% de les accions de COANSA. La decisió impugnada és, per consegüent, lògicament irraonable.

Finalment, destaca que no té cap lògica que un antic administrador, amb els seus poders revocats, pugui discutir a la societat els pagaments que rep en virtut dels seus treballs.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que dicti una resolució que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració del dret fonamental esmentat, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que retrotregui les actuacions al moment anterior al seu pronunciament ordenant que es dicti una nova sentència que sigui respectuosa amb els drets fonamentals.

Vuitè

El 26 d'octubre del 2012, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què manifesta que les resolucions objecte de recurs es troben suficientment fonamentades en Dret i no es poden en absolut tatxar d'arbitràries. Aquestes decisions acorden estimar l'excepció dilatòria de manca de legitimació activa oposada pel defenent d'una forma raonada i fonamentada en Dret i conforme a la jurisprudència mateixa del Tribunal Superior de Justícia.

Efectivament, destaca que la jurisprudència establerta per la Sala Civil és constant en relació amb la qüestió debatuda.

Afegeix, que el principi d'igualtat no pot ser objecte d'empara, tot i anar relacionat amb l'accés a la jurisdicció, cal destacar la diferenciació de les funcions i de les facultats esgrimides en la resolució impugnada sobre la legitimació activa de la societat, així com el raonament lògic i conforme a dret en l'apreciació de les excepcions dilatòries plantejades en el marc d'un procés ordinari.

Per aquests motius, el Ministeri Fiscal demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions (article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

Novè

El 5 de febrer del 2013, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit aquest recurs d'empara, sense efectes suspensius, i va trametre la causa a les parts per tal que presentessin les al·legacions que estimessin pertinents.

Desè

El 21 de febrer del 2013, la representació processal del Sr. Antoni Antelo Suarez va presentar un escrit d'al·legacions en què, de manera preliminar, centra i delimita l'objecte d'aquest judici, ja que, segons el seu parer, la part recurrent fa afirmacions incertes, inexactes i/o errònies i, a més a més, fa menció a altres qüestions alienes a aquest procediment que ja han estat resoltes per la jurisdicció ordinària. Destaca, concretament, que es va estimar, en les dues instàncies, l'excepció dilatòria de legitimació activa per la infracció de l'article 8 dels Estatuts Socials, és a dir, per la manca d'un acord social adoptat per la junta d'accionistes. Així mateix, dóna les precisions que creu convenients en relació amb la seva qualitat d'apoderat i amb el transvasament dels fons de COANSA, qüestions diferents de la interposició d'un plet en nom de la societat contra un altre soci.

Pel que fa als motius concrets en què la part recurrent fonamenta el seu recurs d'empara, aquesta part manifesta que les resolucions objecte de recurs no han vulnerat el dret a la jurisdicció de la recurrent, ja que no han incorregut en cap error d'apreciació de la prova, ni en arbitrarietat, ni han infringit el principi d'igualtat, ni han vulnerat tampoc el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret. Afegeix, que aquest recurs manca de contingut constitucional i la recurrent es limita a reproduir una vegada més els seus motius de disconformitat i oposició a l'estimació de l'excepció dilatòria de legitimació activa, degudament apreciada i confirmada pels tribunals ordinaris.

En aquest sentit, s'adhereix al contingut de l'informe del Ministeri Fiscal i demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs d'empara i que imposi a la part recurrent el pagament de les costes processals, més concretament els imports corresponents a la intervenció de l'advocada i de la procuradora d'aquesta part en aquesta causa constitucional.

Onzè

El 25 de febrer del 2013, la representació processal de la societat COANSA va presentar un escrit d'al·legacions en què s'oposa a l'informe del Ministeri Fiscal i reitera substancialment les al·legacions i les pretensions contingudes en el seu escrit d'empara.

Dotzè

El 7 de març del 2013, la representació processal del Sr. Antoni Antelo Suarez i el Ministeri Fiscal, respectivament, i, el 13 de març del mateix any, la representació processal de la societat COANSA, van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen els arguments i les al·legacions continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

La societat recurrent planteja un recurs d'empara contra els autes esmentats en els antecedents per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, establert a l'article 10 de la Constitució, i més precisament "per un error manifest en l'apreciació de la prova, per arbitrarietat, per ésser la resolució lògicament irraonable i per infracció del principi d'igualtat."

Una gran part del contingut del seu escrit de recurs d'empara desenvolupa els greuges que la societat recurrent formula contra el Sr. Antonio Antelo Suarez en relació amb unes transferències efectuades des dels comptes socials de la societat a uns comptes personals i en relació amb els cobraments per part d'aquest de pagaments de treballs efectuats per la societat. Segons el seu parer, aquests actes serien constitutius d'un "ús fraudulent dels poders de COANSA."

Fent abstracció de la seva certesa o incertesa, aquestes al·legacions són inoperants, ja que són alienes a l'única qüestió que es planteja en aquesta causa, és a dir, a la capacitat de la Sra. M. Àngels Adran Garcia per introduir les accions que considerava escaients davant la jurisdicció ordinària.

Altrament, és igualment inoperant que, en el marc d'un recurs d'empara, s'invoqui la vulneració del

principi d'igualtat. Efectivament, aquest principi, reconegut a l'article 6 de la Constitució, està inclòs en el seu capítol I del títol II, quan d'acord amb les disposicions de l'article 85 de la Llei qualificada d'aquest Tribunal, només es garanteixen a través del recurs d'empara els drets reconeguts als capítols III i IV d'aquest mateix títol II.

En aquestes condicions, tampoc és necessari pronunciar-se en relació amb tots els arguments continguts en l'escrit d'al·legacions del Sr. Antoni Antelo Suarez que s'oposen a aquests mitjans inoperants.

A partir d'aquí, tractant-se de l'única qüestió en litigi en el marc d'aquest contenciós constitucional, és a dir aquella que consisteix a saber si es podia vàlidament aplicar a la societat COANSA l'excepció dilatòria de manca de legitimació activa de la Sra. M. Àngels Adran Garcia, les al·legacions de la recurrent que han de ser tingudes en compte són les següents:

- La reclamació davant les jurisdiccions ordinàries "no pot ser enquadrada com una reclamació de COANSA contra un dels seus socis sinó com la reclamació (…) contra un tercer, sigui o no soci de la mateixa."

- L'acció exercida per la societat COANSA contra el Sr. Antoni Antelo Suarez no seria equivalent a una acció en responsabilitat, establerta a l'article 51 de la Llei 20/2007, del 18 d'octubre, de societats anònimes i de responsabilitat limitada, de manera que el Tribunal Superior de Justícia podia imposar una condició que no estava prevista per la llei.

- En aquestes condicions, seria de manera errònia que aquest Tribunal hauria considerat que l'admissibilitat de la demanda estava subordinada a un "acord societari" que emanés de la "Junta General" dels socis. Per consegüent, hauria conclòs de manera igualment errònia a l'estimació de l'excepció dilatòria de manca de legitimació activa plantejada per la part defenent.

Segon

En primer lloc, cal destacar que, pel que fa a les qüestions de legalitat ordinària, aquestes són normalment alienes a la competència del Tribunal Constitucional i que el mateix succeeix amb les qüestions de prova igualment plantejades per la recurrent quan invoca "un error manifest en l'apreciació de la prova."

Efectivament, la jurisprudència d'aquest Tribunal ha reiterat de manera constant que "l'apreciació de la prova és competència de la jurisdicció ordinària sempre que es respongui a criteris suficientment raonats i fonamentats" i que, tractant-se de la legalitat ordinària, el recurs d'empara només pot ser estimat si la decisió jurisdiccional impugnada no dóna resposta a les qüestions plantejades, quan la resposta incorre en error material patent, quan és immotivada o quan resulta arbitrària, en el sentit de lògicament i jurídicament irraonable. (veg. p. ex. sentència 2006-24-RE del 25 de maig del 2007).

Des d'aquesta perspectiva, convé destacar que amb el segon fonament de dret de l'aute del 13 de setembre del 2012, el Tribunal Superior de Justícia argumenta, alhora, de manera suficientment explícita, sobre el fet que l'acció havia estat exercida contra un soci, i no contra un tercer i, com que aquest era el cas, sobre les raons per les quals concloïa que l'exercici de l'acció per part de la societat contra un soci necessitava un acord social.

És de fet una constatació semblant que duia aquest Tribunal a pronunciar la inadmissibilitat a tràmit d'un recurs d'empara anterior (aute del 8 de novembre del 2012, recaigut en la causa 2010-26-RE). Efectivament, fa un parell d'anys, la mateixa recurrent, en nom de la societat COANSA, va presentar un recurs d'empara per la vulneració del seu dret a la jurisdicció. En aquest recurs al·legava ja que la jurisdicció ordinària havia jutjat erròniament que no estava "habilitada per ostentar la representació de la societat en judici", ja que no havia obtingut "l'acord previ de la Junta d'accionistes."

Tercer

Una vegada constatat i recordat això i ateses, al mateix temps, les particularitats del cas i que posteriorment a les decisions impugnades en la causa 2010-26-RE, el Tribunal Superior de Justícia s'ha trobat novament confrontat a la qüestió no resolta sobre el dret a la jurisdicció de la recurrent, el tractament d'aquest assumpte ha d'ultrapassar l'examen de les qüestions formals a les quals aquesta jurisdicció ha continuat limitant-se.

Només aquesta manera de fer pot permetre verificar si, pel fet de motivar els seus autes del 31 de maig del 2012 i del 13 de setembre del mateix any (sense cap canvi en relació amb les seves decisions anteriors del 27 de maig del 2010 i del 15 de juliol del mateix any) en referència a la seva jurisprudència i a les disposicions dels Estatuts de la societat COANSA, el Tribunal Superior de Justícia ha satisfet o no la seva obligació de garantir el respecte dels drets que consagra la Constitució, concretament el dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10.

Si el nostre aute anterior del 8 de novembre del 2010 inadmetia a tràmit el primer recurs de la

recurrent perquè “no s’ha identificat un problema de contingut constitucional que permeti a aquest Tribunal entrar a examinar l’empara”, declarava, tanmateix, que “seria diferent si, una vegada endegades altres accions possibles per protegir els interessos de la societat recurrent, s’arribés finalment a la impossibilitat d’obtenir un enjudiciament en el fons.”

Que succeeix des d’aquest punt de vista amb les decisions actualment impugnades per la recurrent?

Després d’haver jutjat que “per l’exercici d’accions front a un soci per part de la societat caldrà l’existència d’un previ acord social” i constatar que ”el fet que els dos únics accionistes siguin el Sr. ANTELO i la Sra. ADRAN, i titulars del 50% cadascun d’ells, i això origini una situació de bloqueig de la mercantil”, es va limitar a afegir que “sens perjudici dels mecanismes que poden existir per a superar aquest inconvenient.”

Aquesta formulació atrau l’atenció en el sentit que la Sala Civil no especifica que aquests mecanismes existeixin, sinó que poden existir, cosa que pot suscitar el dubte i la incertesa en relació amb la seva existència efectiva.

Aleshores, una de dues, o bé existeixen realment mecanismes de procediment susceptibles de permetre a la recurrent evitar el blocatge reconegut de manera explícita per la Sala Civil o bé no existeixen.

Quart

Si existeixen, hem de tenir en compte que la Sala Civil va admetre que existia una situació de bloqueig causada pel fet que les dues persones en litigi eren els únics dos socis i eren titulars cadascun d’ells del 50% de les accions. A partir d’aquí va haver de tenir necessàriament consciència d’allò a què conduïa l’aplicació de la seva jurisprudència sobre la necessitat d’un acord previ. Aplicació de la qual se’n derivava, de manera inevitable, la impossibilitat per la recurrent d’accedir a la justícia mitjançant la via que havia elegit.

En aquestes condicions, si tot i la seva experiència en les decisions anteriors del Tribunal Superior de Justícia, la recurrent persistia en una via que havia resultat un atzucac, és que, de manera evident, no tenia la capacitat de determinar per si mateixa els procediments susceptibles de permetre-li beneficiar-se de manera efectiva del seu dret constitucional a la jurisdicció.

Davant aquesta situació, que es podria analitzar com una vertadera denegació de justícia, cal considerar que corresponia a la jurisdicció ordinària remeiar-ho. No limitant-se de manera superficial i ineficaç a suggerir, sense més precisions, altres eventuals recursos alternatius, sinó identificant els procediments de substitució adequats i portant-los al coneixement de la persona interessada, per tal que aquesta pogués presentar una demanda que fos admissible a tràmit.

D'aquesta manera, la Sala Civil no ha assumit de manera suficient el seu rol de garant dels drets consagrats a la Constitució. Ha deixat perdurar una situació contrària a les exigències de l'article 10, per tal com no va orientar la recurrent de manera útil amb la finalitat que aquesta pogués optar a un procediment apte que li permetés obtenir per part de la jurisdicció ordinària un pronunciament fonamentat en Dret al qual pot pretendre de manera legítima.

Cinquè

Per contra, si no existeix cap procediment alternatiu, ens trobem en la situació plantejada en el nostre aute del 8 de novembre del 2010, és a dir, que el Tribunal Constitucional es troba fonamentat per "entrar a examinar l'empara (…) si, una vegada endegades altres accions possibles (…) s'arribés finalment a la impossibilitat d'obtenir un enjudiciament en el fons."

En aquest cas, atès que el fet d'imposar l'acord previ de la junta d'accionistes en l'absència de procediments alternatius implica imposar a la recurrent una condició impossible de satisfer i, per consegüent, implica privar-la del seu dret constitucional a la jurisdicció, s'hauria de considerar, aleshores, que la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia hagués hagut de fer una excepció amb l'exigència de l'acord previ, ja que en aquest supòsit aquesta exigència no era compatible amb una aplicació plena del contingut de l'article 10 de la Constitució.

Nogensmenys, ens hem de preguntar si es podria objectar a aquesta anàlisi, d'una banda, que la norma de l'acord previ de la junta d'accionistes es conté a l'article 8 dels Estatuts Socials de COANSA i, d'altra banda, que aquesta mateixa norma està consagrada per la jurisprudència del Tribunal Superior de Justícia.

Cap d'aquestes dues objeccions és procedent.

Pel que fa a l'article 8 dels Estatuts esmentats, no es pot admetre que una clàusula estatutària d'una societat pugui obstaculitzar la posada en pràctica d'un dret constitucional i pugui, per tant, obligar un tribunal a vulnerar aquest dret. Pel fet d'anar en contra d'un dret constitucional, una

clàusula com aquesta ha de considerar-se com a no escrita.

Pel que fa a la jurisprudència, contràriament a un text que se li imposaria, el tribunal que n'és l'autor no ha d'aplicar-la de manera sistemàtica fent abstracció de les conseqüències que se'n poden derivar. Al contrari, la valoració necessària d'aquestes conseqüències l'autoritza, si s'escau, a fer aplicacions variables en funció de cada cas.

En aquesta causa, l'aplicació d'una solució jurisprudencial a la qual res prohibia fer-hi excepció, ha tingut per efecte ratificar una situació de bloqueig de la societat tenint ella mateixa com a conseqüència bloquejar l'accés a la justícia amb menyspreu de l'article 10 de la Constitució.

Sisè

En definitiva, si el Tribunal Constitucional es troba en presència de dues hipòtesis davant les quals l'estat de les actuacions no li permet determinar quina de les dues és real, aquesta situació poc banal no té, malgrat això, cap incidència sobre la decisió que ha de prendre en relació amb el recurs d'empara plantejat.

El primer supòsit, a causa d'una motivació insuficient de les decisions del jutge ordinari que no hauria donat a conèixer, per tal com no les hauria verificat, les vies de recurs alternatives que es podrien oferir a la recurrent; el segon supòsit pel fet que en absència de vies de recurs alternatives, aquestes mateixes decisions del jutge ordinari haurien impedit l'exercici de l'única acció en justícia possible subordinant-la a una condició, la qual el jutge no podia ignorar que era impossible de satisfer.

Tant en un com en l'altre supòsit, ens trobem davant una vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

Atorgar parcialment l'empara sol·licitada per la representació processal de la societat Construccions Antelo, SA (COANSA).

Segon

Declarar que els autes del 31 de maig del 2012 i del 13 de setembre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, han vulnerat el dret d'accés a la jurisdicció de la societat recurrent.

Tercer

Anul·lar les resolucions esmentades i retrotraure les actuacions al moment immediatament anterior a què es dicti la sentència que procedeixi.

Quart

No es fa cap condemna en costes.

Cinquè

Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de la

societat COANSA, a la representació processal del Sr. Antoni Antelo Suarez, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 15 de març del 2013.

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona Laurence Burgorgue-Larsen

President

Vicepresidenta

Carles Viver Pi-Sunyer Pierre Subra de Bieusses

Magistrat

Magistrat